

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze Komisja podnosi, że Republika Włoska nie dokonała w odniesieniu do poszczególnych części swego terytorium krajowego właściwej transpozycji dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych.

Komisja podnosi przede wszystkim różnego rodzaju naruszenia art. 3 tej dyrektywy, zgodnie z którego ust. 1 tiret pierwsze oraz ust. 2, w zakresie dotyczącym odprowadzania ścieków komunalnych do wód, do których odprowadzane są ścieki, które na mocy art. 5 uznane zostały za „obszary wrażliwe”, państwa członkowskie zobowiązane były zapewnić, aby w aglomeracjach o równoważnej liczbie mieszkańców większej niż 10000 najpóźniej do dnia 31 grudnia 1998 r. zostały uruchomione systemy zbierania spełniające wymagania określone w załączniku I. A. W wielu objętych zakresem stosowania tych przepisów aglomeracjach znajdujących się w regionie Lombardia Regione nie wywiązano się z tego przepisu w należyty sposób.

W art. 4 ust. 1 i 3 dyrektywy 91/271/EWG przewidziano, że najpóźniej do dnia 31 grudnia 2000 r. w odniesieniu do zrzutów z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców większej niż 15 000 oraz najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r. w odniesieniu do zrzutów z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców wynoszącej 10 000 — 15 000 państwa członkowskie winny zapewnić, że ścieki komunalne przed odprowadzeniem są poddane wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu zgodnie z wymogami określonymi w załączniku I. B. Komisja stwierdziła uchybienie temu zobowiązaniu w szeregu aglomeracji znajdujących się w regionach Abruzzo, Friuli-Wenecja Julijska, Lombardia, Marchia, Piemont, Sycylia, Dolina Aosty i Veneto.

Następnie, w art. 5 ust. 2 i 3 tej dyrektywy przewidziano, że najpóźniej do dnia 31 grudnia 1998 r. w odniesieniu do wszystkich zrzutów z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców większej niż 10000 ścieki komunalne odprowadzane do systemów zbierania przed odprowadzeniem do obszarów wrażliwych muszą być poddawane oczyszczaniu bardziej rygorystycznemu niż to określone w art. 4 dyrektywy. Komisja stwierdziła uchybienie temu zobowiązaniu w szeregu aglomeracji znajdujących się w regionach Abruzzo, Friuli-Wenecja Julijska, Lacjum, Pulia, Sycylia i Sycylia.

Uchybienie zobowiązaniom ustanowionym w art. 4 i 5 dyrektywy 91/271/EWG pociąga również za sobą naruszenie art. 10 tej samej dyrektywy, zgodnie z którym oczyszczalnie ścieków komunalnych winny być projektowane, budowane, eksploatowane i utrzymywane w sposób zapewniający wystarczającą wydajność w lokalnych normalnych warunkach klimatycznych.

(¹) Dz.U. L 135, s. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 22 lutego 2013 r. — Philippe Gruslin przeciwko Citibank Belgium SA

(Sprawa C-88/13)

(2013/C 147/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Philippe Gruslin

Druga strona postępowania kasacyjnego: Citibank Belgium SA

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 45 dyrektywy Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (¹) należy dokonywać w ten sposób, że pojęcie „płatności na rzecz posiadaczy” dotyczy również wydawania posiadaczom imiennych świadectw jednostek uczestnictwa?

(¹) Dz.U. L 375, s. 3.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 25 lutego 2013 r. — Essent Energie Productie BV, druga strona postępowania: Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

(Sprawa C-91/13)

(2013/C 147/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Essent Energie Productie BV

Druga strona postępowania: Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w wypadku takim jak w postępowaniu głównym zleceniodawca, którego na podstawie art. 2 ust. 1 Wet arbeid vreemdelingen 1994 należy uważać za pracodawcę danych pracowników tureckich, może powołać się wobec państwa

niderlandzkiego na klauzulę standstill z art. 13 decyzji nr 1/80 ⁽¹⁾ lub na klauzulę standstill z art. 41 protokołu dodatkowego ⁽²⁾?

- 2) a. Czy klauzulę standstill z art. 13 decyzji nr 1/80 lub klauzulę standstill z art. 41 protokołu dodatkowego należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona wprowadzeniu skierowanego przeciw zleceniodawcy zakazu w rozumieniu art. 2 ust. 1 Wet arbeid vreemdelingen 1994 zlecenia wykonania prac pracownikom mającym obywatelstwo państwa trzeciego, w tym wypadku Turcji, bez pozwolenia na pracę w Niderlandach, jeżeli ci pracownicy są zatrudnieni w niemieckim przedsiębiorstwie i pracują na rzecz zleceniodawcy w Niderlandach za pośrednictwem niderlandzkiego przedsiębiorstwa korzystającego?
- b. Czy w tym kontekście ma znaczenie, że już przed wejściem w życie zarówno klauzuli standstill z art. 41 protokołu dodatkowego, jak i klauzuli standstill z art. 13 decyzji nr 1/80 zabronione było zatrudnienie przez pracodawcę cudzoziemca bez pozwolenia na pracę na podstawie umowy o pracę, oraz że zakaz ten także przed wejściem w życie klauzuli standstill z art. 13 decyzji nr 1/80 został rozszerzony na przedsiębiorstwa korzystające, do których zostali oddelegowani pracownicy?

⁽¹⁾ Decyzja nr 1/80 Rady Stowarzyszenia z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia EWG-Turcja.

⁽²⁾ Podpisanego w dniu 23 listopada w Brukseli oraz zawartego, zatwierdzonego i ratyfikowanego w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2760/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. (Dz.U. L 293, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 25 lutego 2013 r. — Gemeente 's-Hertogenbosch, druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-92/13)

(2013/C 147/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Gemeente 's-Hertogenbosch

Druka strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 7 lit. a) szóstej dyrektywy ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że za dostawę odpłatną należy uznać sytuację, gdy gmina przyjmuje do użytku budynek, którego budowę zleciła na własnym gruncie i którego będzie używać w 94 % do działalności podejmowanej przez nią w charakterze władzy publicznej, a w 6 % do działalności w charakterze podatnika — z tego w 1 % w odniesieniu do transakcji zwolnionych z podatku niedających prawa do odliczenia?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 4 marca 2013 r. — P. J. Vonk Noordegraaf przeciwko Staatssecretaris van Economische Zaken

(Sprawa C-105/13)

(2013/C 147/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: P. J. Vonk Noordegraaf

Strona pozwana: Staatssecretaris van Economische Zaken

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenie (WE) nr 73/2009 ⁽¹⁾, w szczególności art. 34, 36 i 137, jest stosowane prawidłowo, jeżeli rolnikowi, który na podstawie produkcji niezależnej od gruntu dysponuje uprawnieniami do płatności przypisanymi obszarowi znajdującemu się w jego posiadaniu, nie zostaje wypłacona istotna część owych uprawnień do płatności jedynie z tego względu, że obszar kwalifikujący się do wsparcia, ustalany dla celów płatności okazuje się być mniejszy wskutek zmienionej metody pomiaru, pomimo że ów rolnik wskazał ten obszar, obejmujący niezmiennie znajdujące się w jego posiadaniu hektary, w dobrej